

stillede Alternativer, saaledes at det i det Hele er overladt Fattigbestyrelsen at vælge, hvad der efter de personlige og stedlige Forhold er hensigtsmæssigt. Man tror navnlig ikke at burde betegne det som Undtagelse, at Førgørgelsen sker i Hjemmet, dels fordi dette let vil kunne lede til lidet humane Resultater, hvor Arbeids- og Førgørgelsesanstalterne ere mindre tilfredsstillende indrettede, dels fordi der i mange Kommuner ikke haves og kun ved betydelige Offre vil kunne faas saadanne Anstalter. I Dvrigt er det Udvalgets Mening, at Fattigbestyrelsen frit bør kunne vælge, hvorledes den vil forførgørg enhver enkelt Trængende, samt hvori Hjælpen skal bestaa, og man finder ikke Grund til i Loven at optage en saadan instruktiv Bestemmelse som den, at Understøttelsen i Reglen ikke maa ydes i Penge, men skal bestaa i Naturalier. Derimod er man enig med Lovforslaget i ubetinget at forbyde at lade Fattige gaa paa Omgang mellem Kommunens Beboere; ligesom man hertil endvidere foreslaar at føie, at Fattiges Førgørgelse, derunder Børns Pleie, ikke maa sættes til Licitation, en spændende Misbrug, som i Dvrigt allerede nu maa anses som utilfredelig (jfr. Rskr. 23de April 1844; Indenrigsministr. 12te Febr. 1853.)

§ 31 foreslaar Udvalget først at udtale den almindelige og i Dvrigt selvsforstaaelige Grundsetning, at det er Fattigbestyrelsernes Pligt at drage Omsorg for, at de Trængende ikke faaie det Førgørgne til Livsophold eller den behørgige Pleie i Sygdomstilfælde, men hertil at knytte den Regel, at det i Dvrigt er Fattigbestyrelsen overladt at bestemme, hvorledes hver enkelt Fattig skal forførgørges, og at som en Følge heraf den Fattige maa finde sig i den trufne Bestemmelse, ogsaa hvor den gaar ud paa, at han skal ind i en Arbeids- eller Førgørgelsesanstalt. Det foresommer ikke Udvalget heldigt i Loven at give den Trængende en formelig Ret til at indanke Fattigbestyrelsernes Afgjørelse af det Tilfælde til høiere Dvrigheds Afgjørelse, og man har derfor ikke foreslaaet nogen saadan Forskrift som den, der findes i Lovforslagets § 31, hvorimod man mener, at den almindelige Betyggelse for de Trængende maa søges i det i § 34 foreslaaede Tilfyn. Til den Regel, at enhver Trængende kan henvise sig til en Førgørgelses- og Arbeidsanstalt, er der dog knyttet en Begrænsning, som gaar ud paa, at Hjælp af den i § 26 omhandlede Art ikke berettiger til at indlægge Paa-gældende i Arbeids- eller Førgørgelsesanstalt imod hans Villie, dog med den nærmere Bestemmelse, at den Syge maa kunne indlægges paa Sygehus eller en Fattiganstalts Sygestue, naar Lægen hertil giver sit Mende, en Forskrift, der ikke godt kan undværes, men som faanes i Lovforslaget. Hjælp af den i § 26 omhandlede Art danner altsaa den eneste Undtagelse fra den Regel, at Fattigbestyrelsen har Lov til efter sit bedste Skøn om, hvad der i det givne Tilfælde er tjenligt, at henvise enhver Trængende til, at modtage Hjælpen i

Arbeids- og Førgørgelsesanstalter. For at dette ikke skal blive fortaaet saaledes, at Fattigbestyrelser skulde kunne som almindelig Regel vedtage, at ingen som helst Hjælp skal ydes paa anden Maade end i Arbeids- og Førgørgelsesanstalter — et Princip, som baade er inhumant og vistnok stridende mod Fattigvæsenets egen Interesse — er der tilføiet, at Personer, som kun behøve en midlertidig Hjælp, i Reglen ikke bør indlægges i sige Anstalter. Ved denne Bestemmelse betages Fattigbestyrelsen selvfølgelig ikke dens Myndighed til at bestemme, hvorledes Førgørgelsen i det enkelte Tilfælde skal være, men paa den anden Side vil en saadan Udtalelse Loven gjøre det klart, at mullige Bedragter af Fattigbestyrelserne om ikke at yde nogensomhelst Fattighjælp udenfor Arbeids- og Førgørgelsesanstalter ere ulovlige. Slutningen af § 31 er der foreslaaet en Bestemmelse, som faanes i Lovforslaget, nemlig at ingen Trængende kan vegre sig ved at lade sig forførgørg udenfor Førgørgelseskommunen ved dennes Foranstaltning, en Bestemmelse, som vistnok er hensigtsmæssig for at sætte det udenfor al Dvial, at ikke blot Børn kunne udsættes i Pleie udenfor vedkommende Kommunes Grændser, men at Kommuner ogsaa maa kunne anbringe Fattige i Arbeids- og Førgørgelsesanstalter, som ligge i andre Kommuner, naar disse for Betaling modtage Trængende andetsfedsfra eller i Amtsarbeidsanstalter.

§ 32 foreslaar Udvalget optaget nogle Regler om de Trængendes Behandling, som faanes i Lovforslaget. Først er der med Hensyn til Børns Førgørgelse og Opfostring udtalt, at de efter Fattigbestyrelserns Skøn kunne forførgørges enten ved at udsættes i Pleie hos Private eller ved at anbringes i Pleie- og Førgørgelsesanstalter under tilhørglig Opsyng. Svulken af disse Førgørgelsesmaader der bør vælges, kan ikke afgjøres ved nogen almindelig Regel, men Fattigbestyrelsen maa afgjøre det efter samtlige Forhold og Omstændigheder, navnlig vil det i saa Henseende komme an paa, om gode Pleieførelse kunne findes, saavel som paa, om en hensigtsmæssig indrettet Pleie- og Førgørgelsesanstalt for Børn haves i Kommunen. Dernæst er der i Paragrafens andet Stykke givet den Regel, at Personer, som ved Uførlighed, Dovenskab, Driftselbighed eller anden Orden give Forstyrrelse og slet Eksempel, ikke maa blandes sammen med gamle svagelige Trængende eller med Børn, en Regel, hvis Nøgtighed formentlig er indlysende, men som det dog isølge Erfaringens Vidnesbyrd ikke er overflødig at opstille i Loven.

§ 33 har Udvalget foreslaaet en Regel om, hvilke Personer der skal optages i Lovsangsarbeidsanstalter. Da disse væsentlig ere at anse som Strafanstalter og ikke som Førgørgelsesanstalter, kan Ingen indlægges i dem, uden at denne Straf paa Lovlig Maade er ham paalagt. Heri afviger Udvalgets Forslag heller ikke fra den gjældende Ret. Derimod indeholder Udvalgets Forslag for-